

[Nathalie Lind.]

den gamle advarsel til retsvæsenet om, at man ikke ofte nok kan sige, i hvor høj grad det er udsat for vildfarelser.“

Det er min personlige opfattelse, at de argumenter, som mindretallet i betænkningen fra 1949 anfører, har megen værdi. Man anfører, at dødsstraffen har ringe præventiv virkning over for de mennesker, der her er tale om, og endvidere, at man ikke bør gennemføre en sådan lovhjemmel, før en kritisk situation foreligger, og at sikkerhedshensyn ikke kræver dødsstraf. Man nævner endelig til sidst, at indførelsen kan tolkes som et kulturelt tilbageskridt.

Jeg har med megen interesse læst om den debat, der fandt sted her i folketinget tidligt i foråret 1952. Jeg har fæstet mig ved, at det var den daværende radikale ordfører, Johs. Christiansen, der citerede fra et foredrag af professor le Maire, hvor denne om dødsstraffen havde sagt, at her står vi ved lovgivningsmagtens yderste grænse. Det er ikke et almindeligt spørgsmål, vi diskuterer; det er et spørgsmål, om man skal have ret til at tage et andet menneskes liv. Jeg har også fæstet mig ved det, som ministeren har refereret i bemærkningerne til lovforslaget om den udvikling — som også den socialdemokratiske ordfører omtalte — der er i gang inden for FN, mod afskaffelse af dødsstraffen. Jeg håber, at det ordvalg, der er brugt i bemærkningerne — det er lidt forskelligt, idet det siges, at Østrig og Finland helt har afskaffet dødsstraffen, at Vesttyskland har ophævet den, og for Sveriges vedkommende anføres, at den er afskaffet — med rette skal læses på den måde, at dødsstraffen helt er afskaffet også for forbrydelser, som er nævnt i den danske lov fra 1952.

Ser vi på forholdet mellem 1952 og i dag, så er der vel i øvrigt den betydelige forskel, at dengang gik man som en selvfølge ud fra, at i den militære straffelov skulle dødsstraffen bibeholdes. Ved den sidste ændring af militær straffelov her i foråret 1973 er dødsstraffen jo også bibeholdt, men den daværende justitsminister oplyste over for retsudvalget, at han fandt, at der burde ske en samtidig stillingtagen til ophævelsen af dødsstraffen både i borgerlig og militær straffelov, og at han ville vende tilbage til det spørgsmål. Jeg kan egentlig være enig

i dette, for er man imod dødsstraf som princip, må det vel gælde på alle områder. Men jeg vil dog være interesseret i at høre, om de betragtninger, man har gjort sig i de lande, der har afskaffet dødsstraf, også i militær straffelov — for jeg forstår bedre nødvendigheden af det her, selv om jeg principielt er imod. Jeg ville være interesseret i at høre, hvordan man på dette område har overvundet sine betænkeligheder. Også på dette punkt er der forskellige opfattelser i mit parti, og som jeg nævnte før, vil hr. Arne Christiansen gøre rede for sin opfattelse, specielt med henblik på den militære straffelov. Jeg personligt finder, alt taget i betragtning, at konklusionen må blive, at hvis man er imod at dømme et andet menneske fra livet, så må det gælde både i militære og civile forhold.

Jeg skal slutte med på den gruppes vegne, jeg her taler for, at sige, at vi vil medvirke til en positiv gennemførelse af dette lovforslag.

Nordqvist: Hr. Otto Mørch sagde før, at Danmark ved flere lejligheder har medvirket til at få afskaffet dødsstraffen her og dér, og det synes jeg da er prisværdigt. Det bedste, man i og for sig kan gøre, når man skal påvirke andre, er da selv at optræde som det gode eksempel, og derfor er jeg glad for det lovforslag, som ministeren nu har fremsat. Jeg kan godt sige med det samme, at hele den radikale gruppe vil stemme for det. Man kan måske synes, at det er en lille ting, en lille flig af tilværelsen, vi her behandler, på baggrund af, at dagligt sættes mennesker jo til kynisk og råt, men vi synes alligevel i mit parti, at vi her ved at ophæve dødsstraffen tilkendegiver en principiel holdning til livet.

Jeg kan tilslutte mig flere af de argumenter, som fru Nathalie Lind før anførte, og skal kun sige, at da sagen blev behandlet i 1952, stemte det radikale venstre imod at indføre dødsstraffen, og vi er stadig væk imod denne strafform. Vi mener ikke, at det har nogen særlig præventiv effekt. Det er jo en særlig type mennesker, der lader sig gribe enten af den ene eller den anden side, og som er villig til at sætte livet på højkant. Vi har jo set mange eksempler på, at de, der var loyale over for samfundet, var rede til at ofre deres liv, og vi har jo også set —